

afløses af et af Administrationen fastsat Regulativ, og det vil for den Sags Skyld ogsaa være en Inkonsekvens at beholde den gældende Regel i alle andre Tilfælde. Overalt, hvor der ikke netop er Tale om Gnistfare, vil det fremdeles være Domstolene, som afgør Spørgsmaalet paa Basis af Loven af 1898, men paa dette Omraade bliver Loven af 1898 krydset. Der bliver i Stedet for Domstolenes frie Bedømmelse sat et Regulativ. Jeg ser ikke bedrø, end at det vilde være i højeste Grad inkonsekvent at sondre Tilfælde, der dog er ganske ensartede, fra hinanden paa en saadan Maade.

Naar Lovforslaget er gaaet saa overordentlig let igennem Folketinget, er det uden Tvivl ogsaa, fordi man i Virkeligheden kun, da Lovforslaget blev forelagt, havde hørt fra den ene Part, Jernbaneselskaberne, der iværksatte en ivrig Agitation. Men de andre: Lodsejerne, som kan komme til at lide Skade ved Branden, havde endnu ikke ladet høre fra sig. Det er først sket, efter at Lovforslaget er kommet til Behandling og er blevet vedtaget i Folketinget, men der er ingen Tvivl om, at hvis Lovforslaget bliver vedtaget i Landstinget, skal man nok i Fremtiden faa Lejlighed til at høre fra Lodsejerne. Og navnlig: hvis der sker Skade, som Jernbaneselskaberne gaar fri for at betale efter den Regel, som nu kunde tænkes indført her, medens de vilde komme til at betale den, hvis Loven af 1898 var blevet gældende, skal man se, at alle de Folk, der ejer Bygninger, Plantager, Marker o. s. v. i Nærheden af Jernbanerne, og som ser deres Ejendomme brænde af ved Lokomotivgnister, vil lade høre fra sig og med stor Ret gøre gældende, at det er ganske ubilligt og uretfærdigt, at deres Ejendom, fordi den tilfældig ligger ved Jernbanen, skal komme til at bære den Skade, som *de* i hvert Fald ikke har mindste Skyld i, men som sker, fordi Jernbaneselskaberne netop befarer den Strækning. Hvis Jernbanedriften udvikler sig saaledes, at der gaar mange Tog om Dagen, vil de beklage sig derover og sige: Hvorfor skal vi bære en forøget Risiko, fordi Jernbanedriften har udviklet sig saaledes, at det nu er formaalstjenligt at sende 10 Tog af Sted om Dagen i Stedet for 3.

Jeg har allerede tidligere nævnt, at jeg mener, at Assurancen ikke spiller nogen Rolle, men for saa vidt man vil fremhæve det Punkt, vil jeg sige, at der er ikke nogen Tvivl om, at de skadelidte ogsaa vil gøre det Synspunkt gældende og

med megen Styrke, at Assurancen ikke kan hjælpe, selv bortset fra, at den koster Penge, idet der er mange Ting, man ikke plejer at assurere, og mange Ting, man ikke kan assurere for den fulde Værdi. Det gælder, efter hvad jeg har faaet oplyst — og særligt faaet oplyst gennem en Udsendelse fra Hedeselskabet —, Plantager og lignende, hvorfor man selv maa bære en betydelig Risiko. Ejerne heraf vil med største Føje kunne gøre gældende, at det er aldeles ubilligt, at de skal bære et Tab, de ikke kan dække sig imod. Jeg tror, at Jernbaneselskaberne baade er nærmere til at bære Tabet og langt lettere kan gøre det, fordi de kan dække sig mod Risikoen gennem Forsikring, de har jo en gensidig Forsikringsforening, gennem hvilken de kan faa den fulde Erstatning, saaledes at Byrden jævnt vil udliges og ikke falde med knusende Vægt paa den enkelte ved en enkelt Lejlighed, saaledes som det let kan ske, hvis Skaden skal bæres af en Lodsejer, hvis Plantage eller Bygning brænder.

Efter alt, hvad jeg har sagt — og jeg taler her paa min Gruppes Vegne —, vil man forstaa, at jeg maa fraraade at vedtage det foreliggende Lovforslag.

Ejsing: Da Lovforslaget kom frem, rejste der sig, som allerede bemærket af den ærede foregaaende Taler, en Diskussion derom i Bladene, og det blev kaldt for et uheldigt Forslag. Jeg maa desværre slutte mig hertil; jeg synes ogsaa, at det er et uheldigt Forslag. Det er blevet oplyst, at de fleste europæiske Landes Lovgivning netop gaar i den modsatte Retning af, hvad dette Lovforslag tilsigter. Hidtil har det været saaledes, at Jernbanerne har haft i hvert Fald en vis Erstatningspligt overfor Institutioner og private Personer i Tilfælde af Brandskade forvoldt ved Jernbanedrift, enten det saa er paa Bygninger, Plantager eller andre Ting, f. Eks. Lyngheder og for Resten ogsaa Kornmarker. Hvorfor Jernbanerne ikke skal betale, naar de forvolder Skade, er lidt vanskeligt at forstaa. Der er jo mange, der skal betale i saadanne Tilfælde, baade Stat og Kommune, idet det ellers vilde være en enkelt Person, der kom til at bære Tabet. Det synes ret ubilligt, at den enkelte Person skal lide for, hvad Skade en saadan Institution som Jernbanen forvolder. Jernbanerne er jo til Gavn for alle, i hvert Fald for mange, og det synes da ubilligt, at den enkelte skal bøde, fordi Jernbanerne er Skyld i saadanne Tab. Sker der